

ADELTRUDIS

door Dries van den Akker s.j. (zie ook: www.heiligen-3s.nl)

Betekenis

Samengestelde Germaanse naam:

1] 'Adel-' = 'adellijk'

2] '-trud' = 'kracht', 'sterkte'; 'lief', 'geliefd'

Dus 'lieve vrouw van adel', 'edel en geliefd'.

*

Etheldreda van Ely osb, Engeland; koningin & abdis; † **679. Feest 23 juni** (& 17 oktober)

Zij was een dochter van koning Anna van East-Anglia. Haar vader was als eerste overgegaan tot de christelijke godsdienst. Zij had zich voorgenomen maagd te blijven omwille van Christus. Desondanks arrangeerde haar vader een huwelijk voor haar. Kort na haar huwelijk stierf haar man. Vijf jaar nadien werd zij uitgehuwelijkt aan prins Egfried, zoon van koning Oswy van Northumbrië. Toen Egfried in 670 zijn vader opvolgde, werd zij koningin. Haar mildheid en vriendelijkheid maakten grote indruk op de Northumbriërs. Net als in haar eerste huwelijk wist zij ook nu haar maagdelijkheid te bewaren. Egfried kende haar diepere verlangen en stond haar uiteindelijk met veel tegenzin toe dat zij zich aansloot bij de nonnen van Coldingham.

Na een jaar zou koning Egfried spijt hebben gekregen van zijn toestemming. Hij kwam naar Coldingham om zijn rechtmatige vrouw terug te halen. Op aanraden van abdis Ebba vluchtte Etheldreda met twee medezusters naar het zuiden; volgens de overlevering heetten die medezusters Sewenna en Sewera. Alle drie waren zij vermomd als straatarme volkswomen. Op een plek aan zee die Colbert Head heette, werden zij beschermd tegen hun achtervolgers, omdat het tij zo hoog was dat er geen doorkomen aan was. Dit verschijnsel hield zeven dagen lang aan. Lang genoeg om de mannen onverrichterzake naar huis te doen keren. Tot op de dag van vandaag toont men er de afdrukken die de voeten van de drie vrouwen in de rotsgrond als in was hebben achtergelaten.

In Ely stichtte zij een dubbelklooster. Zeven jaar zou zij daar aan het hoofd staan.

Ze stierf tenslotte aan een kwaadaardig gezwel in de nek. Kort tevoren had ze zich door een dokter laten helpen. Het werd een zeer pijnlijke ingreep. Haar medezusters betuigden hun medeleven. Maar zij antwoordde: 'Bedenk wel, zusters, in mijn leven als prinses hebben er parels en juwelen om die nek gehangen. Nu zijn het de pukkels en puisten die als sieraden zijn voor Christus.'

Ze werd begraven in een eenvoudige houten kist. Zeventien jaar na later besloot men haar een waardige laatste rustplaats te geven. Steenhouwers werden er op gestuurd om een brok steen te vinden waaruit een sarcofaag kon worden gehakt. Omdat de wijde omgeving alleen maar uit zachte moerasachtige grond bestond, moesten ze diep Engeland in. Tenslotte vonden ze op de plek waar thans de universiteit van Cambridge ligt, een brok marmer dat precies geschikt was voor hun doel. Bij de opening van de houten kist bleek Etheldreda's lichaam nog volkomen gaaf. Het gezwel was genezen; op de plek waar het had gezeten, was nog slechts een onooglijk klein litteken zichtbaar. De lijkwade waarin zij was afgelegd, zag er nog even fris en nieuw uit als op de dag dat hij voor het eerst was gebruikt.

Ze moet in de middeleeuwen een uiterst populaire heilige geweest zijn. Op de jaarmarkten die op haar feestdag gehouden werden, was de kwaliteit van de sjaals die verkocht werden, vaak zo abominabel, dat ze een 'tawdry' genoemd gingen worden, verbastering van Saint-Audrey. Haar voorspraak wordt ingeroepen tegen oogkwalen.

*

Landoald (ook **Landoalt** of **Landowaldus**) van **Gent** (ook van **Wintershoven**), België; priester & geloofsverkondiger met **Adrianus** & **Julianus**, twee martelaren, en **Amantius**, diaken, alsmede met **Vinciana**, een zus van hem, & **Adeltrudis**; † **ca 668. Feest 19 maart** & 13 juni (met zijn gezellen).

In de achtste eeuw verhief de heilige bisschop Floribertus van Luik (+ ca 746; feest 27 april) de relieken van Landoaldus, Vinciana, Adrianus en Amantius, evenals die van Adeltrudis van Wintershoven (+ 7e eeuw) en Landrada van Munsterbilzen (+ a 690; feest 8 juli) tot de eer der altaren wat gelijk stond aan een heiligverklaring. In 980 gaf bisschop Notger van Luik (+ 1008; feest 10 april) toestemming aan abt Womer van de St-Bavoabdij op de Blandiniënberg bij Gent de relieken van Landoaldus en zijn gezellen over te brengen naar zijn abdij en ze daar als heiligen te vereren; hij mocht daartoe zelf teksten samenstellen voor het zingen van hun officie.